

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปจากบทที่ 3 ปรากฏว่า

1. นักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการบันทึกความเห็นและได้รับการบันทึกความเห็นทั้งแบบพิจารณาจากเกรดและพิจารณาจากความคาดหวัง ทาละแนสสอบได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการไม่ให้ความเห็นกับการให้ความเห็นที่พิจารณาจากเกรดนั้น ไม่มีความแตกต่างกัน ในกลุ่มที่ไม่ได้รับความเห็น ครูจะเขียนแก่เกรดที่ได้รับในกระดาษสอบ ส่วนกลุ่มที่ให้ความเห็นแบบพิจารณาจากเกรดนั้น ความเห็นเป็นการแปลความหมายของเกรด เช่นนักเรียนได้เกรด A บันทึกความเห็นว่า A - ดีมาก ได้เกรด C บันทึกว่า C - พอใช้ได้ เป็นต้น ซึ่งโดยปกตินักเรียนจะทราบอยู่แล้วว่าเกรดแต่ละตัวมีความหมายว่าอย่างไร ฉะนั้นการบันทึกความเห็นแบบพิจารณาจากเกรดเพิ่มเติมเข้าไป จึงไม่ทำให้เกิดผลแตกต่างไปจากการไม่บันทึกความเห็น

ในกลุ่มที่ให้ความเห็นแบบพิจารณาจากความคาดหวังนั้น นักเรียนไม่ได้รับเกรดตามที่หวังทุกคน บางคนได้รับเกรดต่ำกว่าที่คาดหวังไว้ บางคนได้เกรดสูงกว่าที่คาดหวังไว้ และมีบางคนที่ได้เกรดตรงตามที่คาดหวัง ความเห็นที่ให้จึงอาจแยกออกไปตามลักษณะของความคาดหวังนี้ สำหรับนักเรียนที่ได้เกรดต่ำกว่าที่คาดหวัง ความเห็นที่ให้นั้นจะมีลักษณะดังรายละเอียดต่อไปนี้

เกรดที่คาดหวัง	เกรดที่ได้รับ	บันทึก
A	B	- ดี ครูคาดว่าจะดียิ่งขึ้นไป
-	C	- พอใช้ได้ แต่ครูคาดว่าจะทำได้ดีกว่านี้
-	D	- เกือบใช้ได้ ครูคาดว่าจะทำได้ดีกว่านี้มาก
B	C	- พอใช้ได้ แต่ต่ำกว่าที่ครูคาดไว้
-	D	- เกือบใช้ได้ ครูคาดว่าจะทำได้ดีกว่านี้มาก
C	D	- เกือบใช้ได้ แต่ยังต่ำกว่าที่ครูคาด

เกรดที่คาดหวัง	เกรดที่ได้รับ	บันทึก
----------------	---------------	--------

C	E	- คะแนนต่ำกว่าที่ครุคาดหวังไว้มาก
---	---	-----------------------------------

D	E	- คะแนนต่ำกว่าที่ครุคาดหวังไว้มาก
---	---	-----------------------------------

ถ้าพิจารณารายละเอียดของความเห็นที่เห็นพบว่า ความเห็นที่ใหม่ได้พิจารณาจากความคาดหวังเพียงอย่างเดียว ยังพิจารณาจากเกรดที่นักเรียนแต่ละคนได้รับด้วย กล่าวคือนักเรียนที่ได้เกรดต่ำกว่าเกรดที่คาดหวังไว้ 1 ระดับ เช่น คาดหวังว่าได้ A แล้วได้ B หรือคาดหวังว่าได้ B แล้วได้ C ความเห็นน่าจะเหมือนกัน แต่ความเห็นกลับต่างกับนักเรียนที่คาดหวังว่าจะได้ A แล้วได้ B ครูจะบันทึกว่าครุคาดว่าจะดีขึ้นในคราวต่อไป คาดว่าจะได้ B แต่ได้ C กลับบันทึกว่าพอใช้ได้ แต่ต่ำกว่าที่ครุคาดหวังไว้ ซึ่งนักเรียนที่ทำเกรดได้คือความเห็นที่ให้จะเป็นลักษณะชมเชย แต่ถาเกรดไม่คิดแล้วความเห็นจะเป็นลักษณะตำหนิ ความเห็นที่ต่างต่างกันนั้นจะมีผลต่อคะแนนของนักเรียนด้วย

2. สำหรับนักเรียนที่ได้เกรดตรงกับที่คาดหวัง ความเห็นที่ใหม่มีรายละเอียดดังนี้

เกรดที่คาดหวัง	เกรดที่ได้รับ	บันทึก
----------------	---------------	--------

A	A	- ดีมาก ขอให้รักษาระดับคะแนนไว้
---	---	---------------------------------

B	B	- ดีขอให้รักษาระดับคะแนนไว้
---	---	-----------------------------

C	C	- พอใช้ได้ ถ้าพยายามจะทำให้ดีขึ้น
---	---	-----------------------------------

D	D	- เกือบใช้ได้ แต่ยังต้องตั้งใจอีกมาก
---	---	--------------------------------------

E	E	- ต้องปรับปรุงการเรียนใหม่และพยายามให้มากที่สุด
---	---	---

สำหรับความเห็นลักษณะนี้เมื่อพิจารณาจากรายละเอียดปรากฏว่า นักเรียนที่ทำเกรดได้คือและปานกลาง (A, B, C) ความเห็นที่ให้จะเป็นลักษณะชมเชย และให้พยายามทำคะแนนให้ดีขึ้นเหมือนเดิม แต่ถานักเรียนทำเกรดได้ต่ำ (D, F) ความเห็นจะเป็นแบบตำหนิ ซึ่งอาจจะมีผลเสียต่อนักเรียนในเมื่อนักเรียนทำเกรดได้ดังที่หวังแล้วแทนที่ครูจะชมเชยว่าสามารถทำได้ดังที่คาดหวังไว้กลับตำหนิ ซึ่งจะทำให้นักเรียนท้อถอยได้เช่นกัน

3. สำหรับนักเรียนที่ทำเกรดได้สูงกว่าที่คาดหวัง ความเห็นที่ให้จะมีลักษณะไม่แตกต่างจาก 2 ลักษณะที่กล่าวไปแล้วมากนัก ยังมีรายละเอียดของความเห็นดังนี้

เกรดที่คาดหวัง	เกรดที่ได้รับ	บันทึก
B	A	- คีมาก ขอให้รักษาระดับคะแนนไว้
C	A	- คีมาก ขอให้รักษาระดับคะแนนไว้
C	B	- คี ขอให้รักษาระดับคะแนนไว้
D	B	- คี ขอให้รักษาระดับคะแนนไว้
D	C	- พอใช้ได้ ถ้าพยายามจะทำได้ดีขึ้นอีก
E	C	- พอใช้ได้ ถ้าพยายามจะทำได้ดีขึ้นอีก
E	D	- เกือบใช้ได้ ถ้าพยายามจะทำได้ดีขึ้นอีก

ความเห็นที่ ๓ ลักษณะนี้ จะไปเน้นที่ความหมายของ เกรดมากกว่าความคาดหวัง นักเรียนที่ได้เกรดสูงกว่าที่คาดหวังไว้น่าจะได้รับคำชมเชย โดยเฉพาะผู้ที่ได้เกรดสูงกว่าที่คาดหวังไว้หลายระดับ (เช่น คาดว่าจะได้ C ได้ A) น่าจะได้รับคำชมเชยเพิ่มขึ้นไปอีกเพราะมีความสามารถทำคะแนนได้ดีกว่าที่คาดหวัง แต่ปรากฏว่าความเห็นไปเน้นที่ความสำคัญของเกรดมากกว่าความคาดหวัง เลยทำให้ผู้ได้เกรดดี (A, B) ได้รับคำชมมากกว่าผู้ที่ได้เกรดปานกลาง และไม่ดี (C, D, E) ดังนั้น ความเห็นจึงไม่ช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียนอย่างแท้จริง เพราะความไม่คงที่ของความเห็นนั่นเอง

เมื่อความเห็นที่พิจารณาจากความคาดหวังทั้งสามลักษณะมีลักษณะที่ไม่คงที่ดังที่กล่าวไปแล้วนั้นผู้วิจัยเชื่อว่าอาจจะเป็นกรณีหนึ่งที่ทำให้การบันทึกความเห็นแบบพิจารณาจากความคาดหวังไม่มีผลให้นักเรียนทำคะแนนสอบได้ดีกว่า การบันทึกความเห็นแบบพิจารณาจากเกรดและไม่บันทึกความเห็น นอกจากนั้นผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เกรดต่ำกว่าที่คาดหวังเมื่อได้รับการบันทึกความเห็นจะทำคะแนนสอบครั้งที่ 2 ได้ดีขึ้น และนักเรียนที่ได้เกรดตรงกับที่คาดหวังกับสูงกว่าที่คาดหวัง จะทำคะแนนสอบครั้งที่ 2 ได้ลดลง (ตารางที่ 7) ซึ่งอาจจะพิจารณาได้ว่า นักเรียนที่ได้เกรดตรงกับที่คาดหวังและสูงกว่าที่คาดหวังนั้น ความเห็นที่ให้นอกจากไม่ไดักระตุ้นให้นักเรียนทำคะแนนได้สูงกว่าที่คาดหวังแล้ว ความเห็นที่ดียังมีลักษณะไม่คงที่อีกด้วย นักเรียนที่ทำเกรดได้สูงกว่าความคาดหวัง ถ้าทำเกรดได้ดีจะได้รับคำชมเชยมากกว่านักเรียนที่ทำเกรดไม่ดี ส่วนนักเรียนที่ได้เกรดตรงกับที่คาดหวังแทนที่จะได้รับคำชมเชย

เหมือนกันทุกคน แต่ปรากฏว่านักเรียนที่ทำเกรคคือเท่านั้นจึงได้รับการชมเชย ส่วนนักเรียนที่ทำเกรคไม่ก็จะถูกตำหนิ ฉะนั้นการตีเตียนของครูจึงมีผลให้นักเรียนทำคะแนนสอบครั้งที่ 2 ได้ต่ำลง และสอดคล้องกับการวิจัยของแอนเดอร์สัน และคนอื่น ๆ¹ (Anderson, et.al., 1966) นักเรียนที่ได้เกรคต่ำกว่าที่คาดหวังไว้นั้น ทอลแมน² (Tolman, 1960) กล่าวว่าเมื่อได้รับความล้มเหลวในการทำงานเขาจะลดความคาดหวังลง ดังนั้นความเห็นของครูนั้นจะช่วยให้เด็กมีความหวังว่าจะได้รับเกรคตามที่หวังจริง ๆ จึงมีกำลังใจ มีความกระตือรือร้น พยายามศึกษาเล่าเรียน อันเป็นผลทำให้คะแนนสอบครั้งที่ 2 ได้ดีขึ้น ซึ่งก็สอดคล้องกับการวิจัยของ ไทเลอร์³ (Tyler, 1973)

เมื่อการบันทึกความเห็นแบบพิจารณาจากความคาดหวัง ทำให้นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าที่คาดไว้จริง ๆ ทำคะแนนสอบได้ดีขึ้น นักเรียนที่ได้เกรคตรงกับเกรคที่คาดหวังและสูงกว่าเกรคที่คาดหวังทำคะแนนได้ต่ำลง ผลนี้จึงหักล้างกัน ทำให้นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับ การบันทึกความเห็นที่พิจารณาจากความคาดหวัง ทำคะแนนสอบครั้งที่สองได้ไม่แตกต่างจาก กลุ่มที่ได้รับความเห็นที่พิจารณาจากเกรค และกลุ่มที่ไม่ได้รับความเห็น

นอกจากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วนี้ การให้ความเห็นหลังจากที่นักเรียนสอบผ่านไปแล้ว 1 สัปดาห์ อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนที่ได้รับและไม่ได้รับการบันทึกความเห็นทำ

¹ Harry E. Anderson Jr., William E. White and James A. Wash, "Generalized Effects of Praised and Reproof," Journal of Educational Psychology, 57 (1966), 169 - 173.

² Orval H. Mowrer, Learning Theory and Behavior (New York : Wiley, 1960), pp. 322 - 324.

³ Bonnie B. Tyler, "Expectancy for Eventual Success as a Factor in Problem Solving Behavior," Journal of Educational Psychology, 49 (1958), 166 - 171.

คะแนนสอบได้ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ครูจะต้องตรวจสอบให้เสร็จเรียบร้อย แล้วจึงบอกผลและบันทึกความเห็นในสัปดาห์ต่อไป ไม่ได้ให้ความเห็นทันทีหลังจากที่ทดสอบเสร็จ ซึ่งความเห็นของครูนั้น เคอเซโก⁴ (DeCecco, 1964) กล่าวว่า เป็นตัวเสริมแรงชนิดหนึ่ง และจากการวิจัยของเบเคอร์ และ ยัง⁵ (Baker and Young, 1960) พบว่า การให้การเสริมแรงทันทีโดยวิธีการบอกผลการทำงานเป็นตัวเสริมแรงจะทำให้กลุ่มตัวอย่างทำงานได้ดีกว่าการให้การเสริมแรงแบบทิ้งระยะเวลา

ผลการวิจัยครั้งนี้ ชัดแย้งกับการวิจัยของแฮมเมอร์⁶ (Hammer, 1972) ที่พบว่า นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับความเห็นแบบพิจารณาจากความคาดหวัง ทำคะแนนสอบครั้งต่อไป ได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับความเห็นแบบพิจารณาจากเกรด และกลุ่มที่ไม่ได้รับความเห็น ในการวิจัยของ แฮมเมอร์ นั้น การให้ความเห็นมีอยู่ 3 แบบ คือ

1. ความเห็นแบบที่พิจารณาจากความคาดหวัง ความเห็นแบบนี้มุ่งให้นักเรียนทำคะแนนสอบให้ใกล้เคียงที่หวัง ถ้านักเรียนทำคะแนนได้ดีและสูงกว่าที่หวัง จะชมเชยและให้นักเรียนพยายามทำคะแนนในคราวต่อไปให้ดีขึ้นกว่าเดิม ถ้านักเรียนทำคะแนนสอบไม่ดีและได้คะแนนต่ำกว่าที่คาดหวัง จะไม่ติเตียน แต่จะวิจารณ์ผลการสอบว่ายังต่ำกว่าที่คาดหวังไว้

⁴John P. DeCecco, The Psychology of Learning and Instruction : Educational Psychology (New York : Prentice-Hall, Inc., 1964), p. 189.

⁵Clifford E. Morgan and Richard A. King, Introduction to Psychology (3 rd.ed., New York : McGraw-Hill Book Co., 1966), pp. 124 - 126.

⁶Bernard H. Hammer, "Grade Expectations, Differential Teacher Comments Effect on the Next Test," Journal of Educational Psychology, (1972), 454 - 458.

เป็นคน

2. ความเห็นที่พิจารณาจากเกรด ความเห็นแบบนี้จะส่งเสริมให้นักเรียนทำคะแนนสอบให้ดีขึ้นกว่าเดิม ถ้าไคจะแนกก็จะชมเชย ถ้าไคคะแนนไม่ดีจะให้ความเห็นกระตุ้นให้ทำคะแนนให้ดีขึ้น เช่น ไค B - เขียนว่า B - คี

3. ไม่ให้ความเห็น แต่จะบันทึกแต่เกรดเพียงอย่างเดียว

ส่วนในการวิจัยครั้งนี้ก็ให้ความเห็น 3 แบบ คือ

1. ความเห็นที่พิจารณาจากความคาดหวัง
2. ความเห็นที่พิจารณาจากเกรด และ
3. ไม่บันทึกความเห็น

ซึ่งความเห็นแต่ละแบบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้กับงานวิจัยของแฮมเมอร์นั้นแตกต่างกันในรายละเอียด คือความเห็นที่พิจารณาจากความคาดหวังนั้น ของแฮมเมอร์จะชมเชยนักเรียนทำเกรดได้ดีและสูงกว่าเกรดที่คาดหวัง ถ้าเกรดต่ำกว่าที่คาดหวัง หรือทำเกรดได้ไม่ดีจะไม่ตำหนิ แต่ให้ความเห็นที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนทำเกรดให้ดีขึ้น เพื่อจะได้เกรดตามที่คาดหวังไว้ ส่วนการวิจัยครั้งนี้แยกความเห็นที่พิจารณาจากความคาดหวังออกเป็น 3 ลักษณะ คือ สำหรับผู้ที่ไคเกรดต่ำกว่าความคาดหวัง ตรงกับที่คาดหวัง และสูงกว่าที่คาดหวัง ความเห็นที่ให้แต่ละลักษณะนี้มีไคพิจารณาจากความคาดหวังเท่านั้น แต่พิจารณาจากเกรดที่แต่ละคนไครับอีกด้วย กล่าวคือนักเรียนที่ไคเกรดต่ำกว่าความคาดหวัง ถ้าไคเกรดไม่ดี (D, F) ความเห็นจะไม่มีลักษณะกระตุ้นให้ทำคะแนนให้ดีขึ้น แต่จะตำหนิ ถ้านักเรียนทำเกรดได้ดี (A, B, C) จะชมเชย หรือ นักเรียนที่ไคเกรดตรงกับที่คาดหวังก็เช่นกัน นักเรียนที่ไคเกรดไม่ดีจะไครับคำติเตียน นักเรียนที่ไคเกรดดีจะชมเชย นักเรียนที่ไคเกรดตรงและสูงกว่าความคาดหวังน่าจะไครับคำชมเชย เพราะสามารถทำเกรดได้ดังที่หวังแต่กลับไครับคำติเตียนเมื่อทำเกรดไคต่ำ จึงทำให้นักเรียนท้อถอยไค ส่วนความเห็นที่พิจารณาจากเกรดก็เช่นกัน การวิจัยของแฮมเมอร์ให้ความเห็นแบบกระตุ้นให้นักเรียนทำคะแนนสอบ

ให้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ในการวินิจฉัยครั้งนี้ความเห็นที่แปลความหมายของเกรด เช่นได้ A เขียนว่าดีมาก ได้ C เขียนว่าพอใช้ได้ ดังนั้นนักเรียนที่ได้เกรดดีเท่านั้นจึงจะได้รับค่าชม นักเรียนที่ได้เกรดไม่ดีเท่ากับได้รับการตีเคียน และนอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ยังแตกต่างกันด้วย การวิจัยของแฮมเมอร์ ศึกษาถึงนิสิตระดับมหาวิทยาลัย ส่วนการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเด็กระดับมัธยมศึกษา ฉะนั้นความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างและความเห็นที่ให้อาจทำให้ผลการวิจัยที่ได้ไม่สนับสนุนการวิจัยของแฮมเมอร์

2. นักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการบันทึกความเห็นและได้รับการบันทึกความเห็นทั้งแบบพิจารณาจากเกรดและแบบพิจารณาจากความคาดหวัง ที่แบ่งแต่ละกลุ่มเป็นกลุ่มที่ทำคะแนนสอบครั้งแรกได้ระดับสูง ปานกลาง หรือต่ำ ทำคะแนนสอบครั้งที่ 2 ได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เมื่อการไม่บันทึกความเห็นและบันทึกความเห็นทั้งแบบพิจารณาจากเกรดและแบบพิจารณาจากความคาดหวังไม่มีผลให้นักเรียนทำคะแนนสอบได้แตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อมา นักเรียนที่ทำคะแนนสอบครั้งแรกได้ระดับสูง กลาง ต่ำ ก็ยังทำคะแนนสอบครั้งที่ 2 อยู่ในระดับเดิม แสดงว่า การบันทึกความเห็นไม่มีผลต่อนักเรียนที่ทำคะแนนสอบได้ระดับต่างกัน

3. คะแนนสอบของนักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการบันทึกความเห็นและได้รับการบันทึกความเห็นทั้งแบบพิจารณาจากเกรดและแบบพิจารณาจากความคาดหวังไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความเชื่อแบบ เชื่ออำนาจภายในตน

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ในกลุ่มที่ได้รับการบันทึกความเห็น คะแนนสอบจะมีความสัมพันธ์กับคะแนนความเชื่อแบบ เชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความเห็นไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบ ฉะนั้น จึงทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบกับคะแนนความเชื่ออำนาจภายในตนด้วย

สิ่งที่จะเป็นผลให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบและคะแนนความเชื่ออีกประการหนึ่งก็คือ แบบสอบถามความเชื่อแบบ เชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตนนั้น มีข้อบกพร่องในการวัด

ความเชื่อของบุคคล เช่น คำถามที่ ๗ ส่วนมากจะเกี่ยวกับสภาพการณ์ในการเรียน ซึ่งสภาพเหล่านี้ครุฑมักจะตัดสินความสามารถของนักเรียนโดยดูจากผลการเรียนที่นักเรียนทำได้จริง ๆ และครูเองก็พยายามอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเป็นผู้ที่เชื่อในความสามารถของตนเอง ให้ช่วยเหลือตนเอง และมีความพยายามหรือกล่าวได้ว่าให้เชื่อในอำนาจภายในตนเอง ดังที่ Crandall และ คนอื่น⁷ (Crandall et al., 1965) กล่าวว่า "ในชั้นเรียนครุฑมักจะสอนให้นักเรียนมีความเชื่อในความสามารถของตนเอง เช่น ถ้านักเรียนขยันก็จะสอบผ่านไปได้ นักเรียนอยากจะเป็นอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ ถ้าตั้งใจทำงาน" ดังนั้นเด็กจึงมีแนวโน้มที่จะเลือกข้อที่แทนลักษณะความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอก ดังเช่นคำถามที่ว่า เมื่อใดที่ครูพูดกับนักเรียนว่า "เชื่องช้าจัง" นั้นเป็นเพราะ ก. ปกติครุฑก็พูดเช่นนั้นเพื่อให้กำลังใจแก่นักเรียน ข. นักเรียนทำงานได้คือจริง คำตอบขอ ข. เป็นเหตุการณ์ที่เป็นจริงและพบบ่อยๆ ในชั้นเรียน คำตอบขอ ก. นั้นก็เกิดขึ้นได้เช่นกัน แต่โดยทั่วไปแล้ว ข้อ ข. มีโอกาสเกิดขึ้นมากกว่า โอกาสที่นักเรียนจะเลือกข้อ ข. น่าจะมีมากกว่า หรือคำถามบางข้อที่นักเรียนเลือกข้อที่แทนลักษณะความเชื่ออำนาจภายนอกคน แสดงถึงว่าผู้ตอบไม่ยอมรับในความสามารถของตนเอง หรือตอบแล้วจะเสียหน้า ถึงการตอบแบบสอบถามจะไม่ต้องเขียนชื่อผู้ตอบลงไปก็ตาม ก็ไม่อาจจะป้องกันความรู้สึกที่บุคคลกลัวจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมได้อย่างแท้จริง เช่น คำถามที่ว่า ถ้านักเรียนทำคะแนนสอบวิชาใดได้ดีกว่า เดิมนี้เป็นเพราะ ก. นักเรียนขยันมากขึ้น ข. มีคนคอยช่วยเหลือนักเรียน ข้อ ก. แสดงถึงลักษณะความเชื่อแบบเชื่ออำนาจภายในตน ฉะนั้นโอกาสที่นักเรียนจะเลือกตอบข้อที่แสดงถึงลักษณะความเชื่อแบบเชื่ออำนาจภายในตนจึงมีมากกว่า ผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามก็สนับสนุนเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว คือนักเรียน

⁷ Virginia C. Cranda, Walter Katkovsky and Vaughn J. Crandall, "Children's Beliefs in their Own Control of Reinforcements in Intellectual-Academic Achievement Situation", Child Development, 36(1965), p. 104.

ส่วนมากจะเชื่ออำนาจภายในตนมากกว่าอำนาจภายนอกตน ($\bar{x} = 21.239$ คะแนนเต็มของแบบสอบถาม = 28 คะแนน) และเมื่อหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนสอบครั้งที่ 2 ของนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับความเห็นและไม่ได้รับความเห็น ที่ทำคะแนนสอบครั้งที่ 2 ได้ดีขึ้น (โดยเปรียบเทียบคะแนนที่ของการสอบครั้งแรกและครั้งที่ 2) กับคะแนนความเชื่อแบบเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตนก็พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน

ฉะนั้น ลักษณะของแบบสอบถามดังกล่าว อาจเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบและคะแนนความเชื่อแบบเชื่ออำนาจภายในตน

4. นักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการบันทึกความเห็นและได้รับการบันทึกความเห็นทั้งแบบพิจารณาจากเกรดและพิจารณาจากความคาดหวัง ผู้ที่เชื่ออำนาจแบบเชื่ออำนาจภายในตนสูงและทำคะแนนสอบได้ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยนี้ (ตารางที่ 11 และ 12) สอดคล้องกับผลการวิจัยในข้อ 3 ที่พบว่าในกลุ่มที่ได้รับการบันทึกความเห็น คะแนนสอบไม่มีความสัมพันธ์กับความเชื่อแบบเชื่ออำนาจภายในตน ฉะนั้นนักเรียนที่เชื่ออำนาจภายในตนสูง และทำ ที่ได้รับการบันทึกความเห็นและไม่ได้รับการบันทึกความเห็นจึงทำคะแนนสอบได้ไม่แตกต่างกันด้วย.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย